

Sygn. akt XVII AmE 183/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 sierpnia 2019 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie – XVII Wydział Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów

w składzie:

Przewodniczący – sędzia SO Bogdan Gierzyński

Protokolant: sekretarz sądowy Wioleta Donoch

po rozpoznaniu w dniu 5 sierpnia 2019 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z odwołania (...) **Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w miejscowości M.**

przeciwko **Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki**

o obliczenie opłaty koncesyjnej

od decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 15 listopada 2016 r., znak: (...)

I. oddala odwołanie;

II. zasądza od powoda (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w miejscowości M. na rzecz pozwanego Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki kwotę 720 zł (siedemset dwadzieścia złotych) tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

SSO Bogdan Gierzyński

Sygn. akt XVII AmE 183/17

UZASADNIENIE

Prezes Urzędu Regulacji Energetyki decyzją z dnia 15 listopada 2016 r., znak: (...), na podstawie art. 34 ust. 1 w zw. z art. 30 ust. 1 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. - Prawo energetyczne (Dz.U. z 2012 r., poz. 1059, z późn. zm.) oraz w zw. z § 4 ust. 3 i § 6 ust. 4 w związku z ust. 1-3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 5 maja 1998 r. w sprawie wysokości i sposobu pobierania przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki corocznych opłat wnoszonych przez przedsiębiorstwa energetyczne, którym została udzielona koncesja (Dz.U. z 1998 r., Nr 60, poz. 387, z późn. zm.) oraz w zw. z art. 2 § 2 i 3 oraz art. 21 § 3 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa (Dz.U. 2015, poz. 613, z późn. zm.), po przeprowadzeniu wszczętego z urzędu postępowania administracyjnego w sprawie obliczenia opłaty koncesyjnej ustalił dla (...) Sp. z o.o., opłatę należną z tytułu koncesji na wykonywanie działalności gospodarczej w zakresie Obrót paliwami ciekłymi w tym gazem płynnym - (...), znak: (...) na kwotę 3.409 zł.

Od powyższej decyzji odwołanie złożył (...) Sp. z o.o. z siedzibą w miejscowości M., zarzucając zaskarżonej decyzji:

1. poczynienie sprzecznych ustaleń faktycznych wynikających z treści zebranego w sprawie materiału dowodowego polegającą na niezasadnym przyjęciu, iż skarżący nie wniósł opłaty należnej z tytułu koncesji za rok 2011, w sytuacji, gdy przedmiotowa opłata została przez skarżącego uiszczona w całości, a w konsekwencji niezasadne wszczęcie przez

Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z urzędu postępowania administracyjnego w sprawie obliczenia opłaty z tytułu koncesji za wykonywanie działalności gospodarczej w zakresie obrotu paliwami ciekłymi w tym gazem płynnym - (...),

2. naruszenie art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. Prawo energetyczne poprzez jego błędną wykładnię polegającą na niezasadnym przyjęciu, iż skarżący zobowiązany jest do ponownego wniesienia opłaty należnej z tytułu koncesji do budżetu państwa za rok 2011 w sytuacji, gdy przedmiotowa opłata za rok 2011 została przez skarżącego uiszczona w dniu 28 marca 2011 r.,

3. § 4 ust. 3 i § 6 ust. 4 w zw. z ust. 1-3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 5 maja 1998 r. w sprawie wysokości i sposobu pobierania przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki corocznych opłat wnoszonych przez przedsiębiorstwa energetyczne, którym została udzielona koncesja poprzez ich błędne zastosowanie w niniejszej sprawie w sytuacji, gdy opłata należna z tytułu koncesji za rok 2011 została przez skarżącego uiszczona, a więc brak było podstaw do ponownego obliczenia opłaty za rok 2011 i skierowania wobec skarżącego wezwania do jej uiszczenia,

4. art. 21 § 3 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa poprzez jego błędne zastosowanie w sprawie polegające na wydaniu przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki zaskarżonej decyzji ustalającej wysokość opłaty należnej z tytułu koncesji za rok 2011 w sytuacji, gdy skarżący wywiązał się z ciążącego na nim obowiązku i uiścił opłatę należną z tytułu koncesji za rok 2011 w całości, co w konsekwencji uniemożliwiło Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki wszczęcie postępowania administracyjnego z urzędu,

5. art. 68 § 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa poprzez jego niezastosowanie w sprawie, a w konsekwencji niezasadne przyjęcie, iż należna opłata z tytułu koncesji za 2011 rok nie uległa przedawnieniu w sytuacji, gdy decyzja ustalająca to zobowiązanie została doręczona skarżącemu po upływie 3 lat, licząc od końca roku kalendarzowego, w którym powstał obowiązek jej uiszczenia.

W oparciu o tak sformułowane zarzuty wniósł o:

I. uchylenie zaskarżonej decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki, ewentualnie o zmianę zaskarżonej decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki poprzez ustalenie, iż opłata należna z tytułu koncesji na wykonywanie działalności gospodarczej w zakresie obrotu paliwami ciekłymi w tym gazem płynnym - (...) za 2011 rok została przez skarżącego uiszczona w całości,

II. wstrzymanie przez Sąd wykonania zaskarżonej decyzji do czasu rozstrzygnięcia sprawy,

III. zasądzenie od Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki na rzecz (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w M. zwrotu kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych,

IV. dopuszczenie oraz przeprowadzenie przez Sąd dowodów z dokumentów załączonych do niniejszego odwołania na okoliczności wynikające z ich treści,

V. dopuszczenie oraz przeprowadzenie przez Sąd dowodu z przesłuchania skarżącego na okoliczność wykonywania działalności gospodarczej objętej koncesją, obliczenia oraz uiszczenia należnej opłaty z tytułu koncesji za rok 2011 w całości,

VI. rozpoznanie sprawy również pod nieobecność strony skarżącej.

W odpowiedzi na odwołanie Prezes Urzędu Regulacji Energetyki wniósł o oddalenie odwołania, dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z dokumentu, tj. decyzji Prezesa URE z 28 lutego 2011 r., (...) – na okoliczność uzyskania przez powoda koncesji na obrót paliwami ciekłymi, oddalenie wniosku powoda o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z przesłuchania strony powodowej, z uwagi na wyjaśnienie faktów istotnych dla rozstrzygnięcia zgromadzonymi w sprawie dokumentami oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 18 listopada 2010 r. wpłynął do Prezesa URE wniosek Przedsiębiorcy, o udzielenie koncesji na wykonywanie działalności gospodarczej w zakresie Obrót paliwami ciekłymi w tym gazem płynnym - (...). **/k. 64v akt sąd./**

Prezes URE decyzją z dnia 28 lutego 2011 r., znak: (...) udzielił przedsiębiorcy koncesji na wykonywanie działalności gospodarczej w zakresie Obrót paliwami ciekłymi na okres od 16 marca 2011 r. do 31 grudnia 2030 r. w zakresie obrotu paliwami ciekłymi: benzynami silnikowymi innymi niż benzyny lotnicze, olejami napędowymi, gazem płynnym, estrem metylovym stanowiącym samoistne paliwo przy wykorzystaniu stacji paliw płynnych lub stacji auto-gazu w K. przy ul. (...) oraz w M. przy ul. (...). **/k. 63-65v akt sąd./**

Udzielenie przedsiębiorcy powyższej koncesji, obligowało go do wniesienia z tego tytułu opłaty, zwanej dalej też „opłatą koncesyjną” - zgodnie z przepisami rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 5 maja 1998 r. w sprawie wysokości i sposobu pobierania przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki corocznych opłat wnoszonych przez przedsiębiorstwa energetyczne, którym została udzielona koncesja (Dz. U. z 1998 r. Nr 60, poz. 387, z późn. zm.), zwanego dalej „rozporządzeniem w sprawie opłat”.

Opłata koncesyjna powinna zostać obliczona przez Przedsiębiorcę i wniesiona na rachunek Urzędu Regulacji Energetyki w terminie do 30 dni od dnia wydania mu koncesji. Prezes URE ustalił, że do tego dnia nie wpłynęła na rachunek Urzędu Regulacji Energetyki opłata koncesyjna.

Przedsiębiorca w 2010 roku, tj. w roku poprzedzającym udzielenie powyższej koncesji, uzyskał przychody w zakresie działalności objętej koncesją w wysokości (...)zł, co wynika z Formularza opłaty koncesyjnej. **/k. 5 akt adm./**

Prezes URE pismem z dnia 18 maja 2016 r., (...) wezwał Przedsiębiorcę do wniesienia w terminie 14 dni od dnia otrzymania tego pisma opłaty wraz z odsetkami z tytułu udzielonej koncesji na wykonywanie działalności gospodarczej w zakresie Obrót paliwami ciekłymi w tym gazem płynnym - (...) oraz poinformował o sposobie jej uiszczenia. **/k. 1-2 akt adm./**

Przedsiębiorca odmówił uiszczenia opłaty i przedstawił negatywne stanowisko co do żądania uiszczenia opłaty w odpowiedzi na wezwanie.

W dniu 15 marca 2011 r. powód uiszczył opłatę w wysokości 3.409 zł za koncesję Nr (...), która została udzielona powodowi na okres 10 lat, do 15 marca 2011 r. **/k. 5 akt adm., k. 46 akt sąd. – okoliczność niezaprzeczona przez powoda/**

Powyższy stan faktyczny został ustalony w oparciu o dowody z dokumentów zgromadzonych w postępowaniu administracyjnym i sądowym, które nie były przez żadną ze stron niniejszego postępowania kwestionowane.

Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył co następuje.

Odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z treścią art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne (Dz.U. z 2017 r., poz. 220, ze zm.), przedsiębiorstwo energetyczne, któremu została udzielona koncesja, wnosi coroczną opłatę do budżetu państwa, obciążającą koszty jego działalności, zwaną dalej "opłatą koncesyjną".

Powyższe wyznacza obowiązek wnoszenia corocznych opłat koncesyjnych poprzez sam fakt uzyskania i posiadania ważnej koncesji oraz obliguje do uiszczenia opłaty koncesyjnej. Przedsiębiorstwa energetyczne, które uzyskały i posiadają koncesję udzieloną przez Prezesa URE na wykonywanie działalności gospodarczej, o której mowa w art. 32 P.e., mają obowiązek zatem wnoszenia pierwszej i kolejnych corocznych opłat do budżetu państwa.

Jeśli zaś chodzi o zasady, wysokość i sposób pobierania omawianej opłaty, kwestie te reguluje rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 5 maja 1998 r. w sprawie wysokości i sposobu pobierania przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki corocznych opłat wnoszonych przez przedsiębiorstwa energetyczne, którym została udzielona koncesja (Dz.U. Nr 60, poz. 387, ze zm.).

Należy wskazać, że opłata z tytułu posiadania koncesji jest opłatą płatną z góry, a jej wysokość ustala się na podstawie przychodów osiągniętych w roku poprzedzającym ustalenie opłaty. Podmiot posiadający koncesję w danym roku (od 1 stycznia) zobowiązany jest uiszczyć zatem „całą” opłatę koncesyjną za ten rok w wysokości wynikającej z przepisu § 1 ust. 1 powołanego wyżej rozporządzenia, niezależnie od faktu, że przed upływem terminu płatności opłaty (31 marca) koncesja taka została cofnięta lub wygasła.

Opłata ta ma charakter opłaty administracyjnej i każde przedsiębiorstwo energetyczne, któremu udzielono koncesji jest obowiązane do jej uiszczenia. Wynika to z samego faktu uzyskania i posiadania ważnej koncesji. Opłaty koncesyjne są wnoszone do budżetu państwa, na rachunek Urzędu Regulacji Energetyki i stanowią dochód tego budżetu. Należą one do tzw. niepodatkowych należności budżetu państwa. Zakwalifikowanie opłat koncesyjnych w taki sposób skutkuje tym, iż zgodnie z art. 2 § 2 ordynacji podatkowej do opłat tych stosuje się przepisy działu III ordynacji podatkowej "Zobowiązania podatkowe".

Zgodnie z powyższym, do realizacji przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki zadań wynikających z konieczności egzekwowania realizacji obowiązku sformułowanego w art. 34 Prawa energetycznego stosuje się przepisy ordynacji podatkowej w zakresie takim jak: powstanie zobowiązania oraz jego wygaśnięcie, naliczanie odsetek za zwłokę, jak również ulg w spłacie opłaty koncesyjnej, przedawnienia zobowiązania wynikającego z art. 34 Prawa energetycznego, nadpłaty opłaty koncesyjnej oraz praw i obowiązków następców prawnych oraz podmiotów przekształconych [M. Z. (red.), S. M., Prawo energetyczne. Komentarz do art. 12-72, Tom II. wyd. II, Opublikowano: WK 2016].

Zgodnie z § 1 ust. 1 i 2 ww. rozporządzenia wysokość corocznej opłaty wnoszonej przez przedsiębiorstwo energetyczne, któremu została udzielona koncesja, stanowi iloczyn przychodów przedsiębiorstwa energetycznego uzyskanych ze sprzedaży produktów (wyrobów i usług) lub towarów w zakresie jego działalności objętej koncesją osiągniętych w roku poprzedzającym ustalenie opłaty, oraz współczynników opłat określonych tabelą stanowiącą załącznik do rozporządzenia.

Zgodnie natomiast z § 4 ust. 1 rozporządzenia opłatę wnosi się w terminie do 31 marca każdego roku. Ustawa prawo energetyczne statuuje zatem coroczny obowiązek uiszczenia opłaty koncesyjnej, który powstaje 1 stycznia każdego roku, a rozporządzenie określa termin jej płatności.

Zwrócenia uwagi wymaga, że opłata ta jest uiszczana w związku z przyznaniem praw wynikających z treści udzielonej koncesji, nie odnosi się jednak ona do faktycznego wykonywania działalności koncesjonowanej lecz do hipotetycznej możliwości jej wykonywania, na co wskazuje moment jej uiszczenia tj. z góry za cały rok oraz oderwanie wartości opłaty od faktycznie zrealizowanych w danym roku obrotów, a ustalenie jej na podstawie obrotu z roku poprzedniego. Opłata ta nie jest zatem świadczeniem przedsiębiorstwa energetycznego, które wnosi ono proporcjonalnie do okresu, w którym korzysta z udzielonej sobie koncesji. Jakkolwiek stanowi ona wprawdzie w pewnym sensie swoistą cenę za prawo prowadzenia działalności koncesjonowanej, to nie jest ustalana w wysokości proporcjonalnej do okresu ważności koncesji ani też nie pozostaje w związku z realnie osiąganym przychodem w roku w którym powstał obowiązek zapłaty opłaty. W związku z tym, zdaniem Sądu, opłata koncesyjna stanowiąc jednorazową opłatę za wykonywanie działalności w danym roku kalendarzowym nie podlega także stopniowemu wykorzystaniu i nie może być ustalana proporcjonalnie do okresu w danym roku, w którym działalność faktycznie była wykonywana. Stanowisko takie zostało wielokrotnie wyrażone w orzecnictwie (tak też wypowiedział się np. w wyroku SOKiK, sygn. XVII AmE 52/15).

W razie, gdy opłata zostanie obliczona w sposób nieprawidłowy, Prezes URE wzywa przedsiębiorstwo energetyczne do ponownego jej obliczenia w terminie 14 dni od dnia otrzymania wezwania. W razie natomiast niedotrzymania

przez przedsiębiorstwo energetyczne terminu, o którym mowa w ust. 1, lub gdy opłata ponownie została obliczona w sposób nieprawidłowy - Prezes Urzędu Regulacji Energetyki sam dokonuje obliczenia opłaty. Po dokonaniu obliczenia, o którym mowa w ust. 2, przedsiębiorstwo energetyczne wnosi niezwłocznie należną kwotę, albo Prezes Urzędu Regulacji Energetyki zwraca nadpłaconą kwotę.

Powyższe ma zastosowanie również w sytuacji, gdy przedsiębiorstwo energetyczne nie wnieśli opłaty w terminie określonym przez § 4. ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 5 maja 1998 r. w sprawie wysokości i sposobu pobierania przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki corocznych opłat wnoszonych przez przedsiębiorstwa energetyczne, którym została udzielona koncesja, tj. do dnia 31 marca każdego roku, z takim zastrzeżeniem, sformułowanym w ust. 2 oraz 3 omawianego przepisu, że w terminie do 30 dni od dnia wydania koncesji wnosi pierwszą opłatę przedsiębiorstwo energetyczne, któremu udzielono koncesji z urzędu, jak również przedsiębiorstwo energetyczne, któremu udzielono koncesji na wniosek, jeżeli w roku poprzedzającym udzielenie koncesji uzyskało przychody ze sprzedaży produktów (wyrobów i usług) lub towarów w zakresie działalności objętej tą koncesją.

Przechodząc na grunt przedmiotowej sprawy należy stwierdzić, że to na powódzie w sposób jednoznaczny ciążył obowiązek wniesienia opłaty koncesyjnej, w związku z udzieloną (na wniosek z 18 listopada 2010 r.) koncesją z dnia 28 lutego 2011 r., znak: (...) w zakresie Obrót paliwami ciekłymi. Powód wypełnia zatem przesłanki określone w § 4 ust. 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 5 maja 1998 r. w sprawie wysokości i sposobu pobierania przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki corocznych opłat wnoszonych przez przedsiębiorstwa energetyczne, którym została udzielona koncesja, tj. złożył wniosek o udzielenie mu koncesji, uzyskał decyzję o udzieleniu mu koncesji, prowadził przed wydaniem przedmiotowej decyzji działalność w zakresie obrotu paliwami ciekłymi oraz uzyskał z tej działalności przychód, który stanowił podstawę obliczenia opłaty koncesyjnej. Powód zobowiązany był zatem do uiszczenia pierwszej opłaty od udzielonej mu koncesji na dany okres czasu, albowiem wcześniejsza koncesja z 6 marca 2001 r. (...) wydana na okres do 15 marca 2011 r., wygasła tego dnia. Opłata koncesyjna należna jest zatem od udzielenia koncesji.

Jakkolwiek przedsiębiorca prowadzący działalność koncesjonowaną miał możliwość wystąpienia w trybie art. 39 P.e. o przedłużenie ważności koncesji, nie skorzystał z tego uprawnienia. Warunkiem bowiem skorzystania z tego uprawnienia jest złożenie wniosku o przedłużenie jej ważności nie później niż 18 miesięcy przed jej wygaśnięciem. Termin ten ma charakter materialnoprawny, a jego niezachowanie powoduje, że przedsiębiorca nie może skorzystać z uprawnienia do przedłużenia ważności koncesji przewidzianego w tym przepisie. Powód złożył wniosek u udzielenie koncesji 18 listopada 2010 r. (którą Prezes URE wydał 28 lutego 2011 r.), a zatem bez zachowania wskazanego wyżej terminu. W przypadku niezachowania przez koncesjonariusza terminu przewidzianego dla złożenia wniosku o przedłużenie ważności koncesji i konieczności wystąpienia o wydanie nowej koncesji, sytuacja koncesjonariusza będzie tożsama z sytuacją przedsiębiorcy ubiegającego się o wydanie koncesji po raz pierwszy, a zatem nowej koncesji. W każdym ze wskazanych przypadków wydanie decyzji udzielającej koncesji będzie wymagało od podmiotu zainteresowanego spełnienia przesłanek zawartych w art. 33 P.e., jak również uiszczenia opłaty koncesyjnej.

W konsekwencji należy stwierdzić, że powód nie skorzystał z uprawnienia do przedłużenia ważności posiadanej przez niego koncesji przewidzianej przez przepisy Prawa energetycznego, wystąpił natomiast o wydanie nowej decyzji, a zatem nie został zachowany 18-miesięczny termin dający możliwość przedłużenia podmiotowi dotychczasowej koncesji. Wniósł zatem o wydanie nowej koncesji.

Powyższe przesądza zatem o obowiązku uiszczenia opłaty również od „nowej” decyzji. Mając na uwadze to, iż powód nie wniósł opłaty koncesyjnej od wydanej decyzji w wymaganym przepisami terminie, należy stwierdzić, iż pozwany słusznie zastosował przepisy § 6 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 5 maja 1998 r. w sprawie wysokości i sposobu pobierania przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki corocznych opłat wnoszonych przez przedsiębiorstwa energetyczne, którym została udzielona koncesja. Zarzuty powoda należy zatem uznać za nieuzasadnione i brak jest podstawy prawnej do uchylenia zaskarżonej decyzji i umorzenia postępowania w sprawie.

Ponadto skoro do dnia 15 marca 2011 r. obowiązywała powoda koncesja z 6 marca 2001 r. (...) to był on zobowiązany do uiszczenia rocznej opłaty z góry do dnia 31 marca 2011 r. z tytułu udzielenia mu nowej koncesji. Powód dokonał natomiast opłaty za poprzednią koncesję w dniu 15 marca 2011 r. w wysokości 3.409 zł.

Nie można zatem w tej sytuacji stwierdzić, że pierwsza opłata za koncesję wydaną 28 lutego 2011 r. jest tą samą opłatą koncesyjną, którą powód uiszczył w dniu 15 marca 2011 r. za koncesję z 6 marca 2001 r. Nowo wydana koncesja stanowi nowy tytuł prawny, zatem jej wydanie obliguje powoda do uiszczenia pierwszej opłaty koncesyjnej. Obowiązki finansowe za udzielenie koncesji leżą po stronie podmiotu, któremu koncesja została udzielona, zatem to na powodzie spoczywał obowiązek wykazania z jakiego tytułu wnosi opłatę w konkretnej wysokości.

W niniejszej sprawie nie mamy do czynienia z podwójnym naliczeniem opłaty koncesyjnej przez organ, ponieważ opłaty te uiszczane są z dwóch różnych tytułów.

Mając na uwadze powyższe, Sąd na podstawie art. 479⁵³ § 1 k.p.c., orzekł jak w sentencji wyroku.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c., uznając iż wobec oddalenia odwołania strona powodowa przegrała sprawę i powinna ponieść koszty procesu strony przeciwnej, niezbędne do celowej obrony w toku postępowania sądowego. Na koszty postępowania złożyło się: wynagrodzenie pełnomocnika procesowego w wysokości 720 zł ustalone na podstawie § 14 ust. 2 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych z dnia 22 października 2015 r. (Dz.U. z 2015 r., poz. 1804) w zw. z § 21 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 stycznia 2018 r. (Dz.U. z 2018 r., poz. 265).

SSO Bogdan Gierzyński